

Thomas Hardy

Azután

Ha majd remegő ittlétem után becsukta kemény kapuját
a jelen,
a szomszéd szól-e, ha május rezgő szárnya kikelt,
víg zöld levelekkel hamvas, mint mikor új a selyem:
"Ő olyan ember volt, aki erre figyelt?"

Ha eljön az alkony s mint pilla, ha rezen nesztelenül,
röpül az árnyakon át a szélől görbe bokorra az ölyv,
fenn a hegyen – gondolja-e majd, akinek szeme ebbe
merül:
"Őneki kedves volt ez a kép, ez a föld?"

Ha elmúlok egyszer, fekete és meleg éjben, s úzi a pille
a fényt
s látják a gyepen át sebesen gurulni a sünt,
mondják-e: "Azt akarta, ne bántsák az ilyen kicsi lényt,
de nem tehetett sokat értük s most immár tovatűnt?"

Ha meghallják, hogy végül elcsöndesedtem, s állnak
a kapuk előtt,
bámulják, hogy a csillaggal teli mennybolt csöndesen ég,
akik arcomat nem látják soha már, majd szólnak-e ők:
"Sok ilyen misztikus fény búvólte szemét?"

S lesz-e, ki szól, ha kong a sötétben a búcsúharang,
és miután zengése a szélben egy pillanatig szünetelt,
hallatik újra, mintha újonnan kondul a hang:
"Most nem hallja már, de míg élt, ugye, erre figyelt?"

(Fordította Vas István)